

לאֱלֹהִים בְּאֵרֶפָה

א: אִמֵר לַאֱלֹהִים

אֱלֹהִים בָּאוּ דָמִים עַד נִפְשׁוּ כֹל חַי בְּמִרְבֵּט

הַרְוֵנוּ מוֹטְלִים לוֹ לְמַעְלָה מֵרֹאשׁ

וְזֶה סִינַי וְזֶה נֶבֹו עַכְשָׁיו.

וְהַגּוֹיִם-הַהוֹרְגִים אֶת שְׂדֵמוֹת אֶרֶץ תְּבָרַךְ

אֶת עֲצֵי גִנְיָהֶם.

מִמְגֵד שָׁמַיִם מֵעַל. וְלֹא תִשָּׁקֶם מִי רֹאשׁ.

מָה אֲנִי כִי אוֹסִיף לְשַׁלֵּיבוֹת הַתְּפִלָּה הָעִבְרִית

שֶׁל אִמִי הַקְדוּשָׁה וְשֶׁל אָבִי הַקְדוּשׁ וְנִרְעַם

וְאוֹתָם לֹא רַחֲמַת בְּיוֹם הַרְגוֹם הַגּוֹיִם

וְהֵם אֶלְיָךְ הִבִּיטוּ, הִילָשְׁבּ בְּשָׁמַיִם גְּבוּהִים:

לֹאן זֶה נִהַר וְאָבֵד נִגְוָם הַיָּמָר?

הַקְדוּשָׁה בְּרַחֵם וְנִוְנִים אִם בְּחֵיךְ זְמַן עָקְרוּ -

כֹּל יָפִי כִסּוּפֵינוּ כֹּל זָרֵם נִפְשָׁנוּ הָעוֹ

בְּעֵפֶר גְּלִיחָה, עַם גְּזִיחַת הַטְּהוֹר יִתְדוּ:

שֶׁעָמְדוּ בַתְּפִלָּה אִין מְשַׁלָּה וּבְמִסָּה אֶרְכָּה

בְּחוּךְ וְעַמִּי גוֹי בֵּין עֶלְב וּכְיִדוֹן וְלִפְיֵד עִם הַטְּרָי.

אֱלֹהִים, כְּאֶחָד מֵרַבִּים כְּרוֹתֵי מָאֵם וּמֵאָב,

מוֹטְלִים לוֹ לְמַעְלָה מֵרֹאשׁ גְּלִי הַרְוֵנוּ

אֲנִי עוֹמֵד לְפָנֶיךָ בְּמִן הַתְּפִלָּה שֶׁל סְבוּחֵי:

אֲנִי מִמְלֵא מְקוֹמָם בְּעוֹלָם כְּדִין אִישׁ בְּשָׂרָה קָרֵב:

לְבַל יִשְׁמַט מִן קִשְׁרֵם הַנִּצְחֵי מִיַד חַי:

כִּי קִיָּם הַזֶּזֶע עָרִי:

עַד אֶל קֶץ יוֹם לֵילִי. עַד שׁוֹב עֵת הַגְּדֻלוֹת

שְׁאֵלִיךְ שׁוֹרֵי הַדְּרוֹת-הַשְׁוֹרִים אֶת הַקּוֹ:

בְּכֹל תַּנְאִי וּבְכֹל חֶסֶךְ פֶּה גְדֻלוֹ אֶת הַטְּרָי:

To God in Europe

[1] I'LL SAY TO GOD

God, blood has overflowed the soul; among us, the weight of his killed kindred

lies heavy on the head of every living creature.

And it is Sinai, it is Nevo now.

As for the *goyim*, the killers, you bless the fields of their countries, the trees of their gardens with a heavenly blessing. It is not they that you have given water of gall to drink.

Who am I to add a rung to the ladder of Hebrew prayer of my holy mother, my holy father and their children, for whom you had no pity on that day the *goyim* slaughtered them, when they looked to you where you sat in heaven on high!

Where is the lost song now? Where has it streamed away? Was it a seed sown in the lap of whoredom, in the womb of barren time, the burial of our soul's strong stream, the splendor of our yearning in the soil of exile? with the corpses of the holy: who stood in prayer in despair with the children while the *goyim* raged midst cross and torch and spear...

God, I as one of the many beheaded of father and mother, the heaps of whose slaughtered lie heavy upon them, stand before you in the prayer-line of my slain ones, I replace them in the world as a man replaces his comrade in battle.

Prose image

961

שָׁנְנוּ זֹאת בְּעַל פֶּה וְשָׁמְרוּ זֹאת בְּכֶתֶב
וּמַעֲזוֹן אֶל עֵינַי וּמִלֵּב אֶל לִבְבִי.

הַהֲרוּגִים שְׁתוּקִים: עֶפְרַיִם שְׁבָעִים זָלִיזוֹת בְּפִיהֶם:
אֲנִי מִחַתָּם מִתְפַּלֵּל תְּפִלָּתָם וּבְמִיטֵב נְגוּנָם:
אֲף עַל פִּי שְׁלֹבֵי מִשְׁתַּבְּרֵי, בְּמִלִּיהֶם עֵבְרִית אֲדַבְּרֵי:
אֲנִי מֵאֲמִין בְּהַמֶּשֶׁד הַדְּבָרִי, אֲנִי מִכִּיד בְּכֹל דַּעַת
אֵת הַחוּף הָאֲרָצִי וְאֵת הַגְּבוּל-שְׁבַחֲלוֹם, אֲשֶׁר שָׁם
הִכְסוּפִים חֲדָלִים לְכָאֵב וְקָמִים הַמְרָאוֹת בְּנִזְקִי:
אֲנִי קְרוֹב בְּשִׁבְלִי לְכָל אֱלֹהִים, אֲפֹשֶׁר בָּם לְנַעַת:
אֲנִי שׁוֹנֵה מִקוֹדְמָי: הֵם טָפְחוּ כְסוּפִים: הֵם נִבְּאוּ נִבְאוֹת לֹא עוֹו
אֲבָל מִצְנוֹת-עֲשֵׂה-לְדַת-פֶּסֶף-בְּעַם לֹא צוּו.

אֱלֹהִים אֲנִי בָּא לְצִוּוֹת זֹאת בְּחֶסֶת הַשִּׁיר,
בְּאִין עוֹד שְׁלִיט וּמִצְבִּיא בְּעַמִּי בִירוּשָׁלַיִם-הָעִיר.

בְּדַרְכֵי הַמְּנַבְּלֹת יוֹם כִּי אֵלֶיךָ הִלּוּךְ סִתָּם לִי:
אֶחָד בְּרָבִים לְאֲרֹךְ רְחוֹב וּסְדֵרָה
עִם כָּל מִכְתּוֹת שְׁבָרִי בְּחֶבְרִי וְהִבְכִּי שֶׁהוּא דָם לִי,
הִנְנִי מִכְתֵּת אֵת רִגְלֵי וְחוּשֵׁי וּזְמִמִּי
בְּמַתַּחַת לְגוּלֵל קִבְרִי-
בְּכִבְרֵת דָּרוֹן קִטְנָה: כְּהוֹלֵךְ מִדְּחַקִּים כָּל יָמַי
וּבְמַתַּחַת לְחַמִּי דָמִי.
אֲנִי רוֹאֵה חִילוֹת חֶסֶן נְכָרִים, כָּלִי רִבְבָם וְחִרְבָם וּבְרִיחָם
וְאֵת תְּעַרְבֵת שְׁבִטִי בְּמַעֲרַבֵת שִׁינָם וְשִׁחָם:
אֵת נְגוּנָם וְאֶפְלָם, אֵת הַסֵּחַ דַּעְתָּם בְּאֲזִלַת יָדָם, אֲף עַל פִּי שְׁאוֹן פֶּר בָּם:
אֵת עוֹקְרֵי וּבוֹגְרֵי וּכְסִילֵי חֲכָמֵי בָם:
שֶׁהִשְׁטָן מִתְהַלֵּךְ בָּם - אֲבָל צֵם שִׁירֵי בָם..
וְאֲנִי אֲוֹ צוֹחֵק בְּלִבִּי כֹה עָצוֹב מֵהָ אֲמָנָם,
אֲדָ מִפְעַל לְכָל-אֱלֹהֵי-בְּוָה מִשִּׁימֵי נֶשֶׁר הַשִּׁיר
וְנוֹשֵׂא בְּמִקּוֹר שְׁלוֹ כְּתָרֵי-מִלְכּוֹת־לְהַפֵּל:
כֻּלָּם הוֹלְכִים בְּלִי דַעַת אֶל סֶף הַהִיכָל הַגָּדוֹל
שֶׁל שְׁרָרָה, כִּפִּי מִן רְצוֹנֵי, אִם כִּד וְאִם כִּדוֹ:
בְּשִׁירֵי הַמְּנַגֵּט לְגוּפָם וְהוּא נִמְשָׁן וְנִמְשָׁן - -

lest, one link lost, their chain of eternity
drop from the hand of the living:
the chain of the race whose latest link I am,
the chain leading to me,
to the end of the day of my night, and to
- the returning time of greatness, — *redemption*
for which the generations forged the chain.
In every circumstance, under every rule, they taught their children this,
who learned it by heart and wrote it down,
eye to eye and heart to heart.

Dumb are the slaughtered, the dust of seventy exiles stops their
mouths:

I pray their prayer for them—and in their cadences.
Though my heart break, their Hebrew words are mine.
I believe in the continuity of this, I know completely
the earthly coast, its boundaries in dream,
where the pain of longing ends and visions wake with dawn.
In my mind I am close to all these, and I can touch them.
I am different from my forefathers: they indulged their longings,
they prophesied right things,
but did not utter the Command of "Do" to the-people's-religion,
of-longing.

God, therefore do I come to utter
in laws of song
this positive command,
since in Jerusalem there is not yet
ruler or commander for my people.

As I idly walk on my bounded path each day,
one of many along street and boulevard,—
the fragments of my people's disasters within me,

their weeping which is my blood,
and my legs, feelings, thoughts,
give way beneath the grave-stones of my dead—
and I walk my little path as if
I had been walking all my days
enormous distances, and in the warm flow of my blood.

I see the powerful armies of the barbarians, their wagons, chariots,
their bolts and swords
and my intermingled tribes in the mingle of their babble:
their splendor and their darkness, the dispersal in exhaustion of
their powers
though a bull is potent within them;
I see the brewers of mischief, the traitors, fools, sages among them:
and Satan walks among them, *but my songs, too, are among them,*
and I laugh then in my heart:
the sadness is here, true enough,
but soaring above all this, there soars the eagle of song,
carrying in his beak the crown-of-the-universal-kingdom:
All, without knowing, go
to the great palace of power,
as my will directs them,
this way or that:
in my songs is the magnet to which they are constantly drawn.

[II] TO GOD IN EUROPE

You are God, and You don't have to get
a permit to move freely around (made out in Your name)
from the Army commanders in the occupied areas,
the wide and rotting fields of Israel, Your flock.
By day the sun, at night the stars still blaze:
a bell and organ psalm of blood for the chief musician, for the
conqueror.

Go then and move among the gentiles there,
the crosses and the dogs. They will not bark or stab or madly rage,
their ears will never hear Your footsteps' sound:
(sergeant and gentile, chariot and cart, will pass as easily through You
as through the air of their street, the wind of the day, the shadow
of a tree.

Your path is the path of a being bodiless; nevertheless,
Your vision encompasses all,
including that which is under the layers of grave-soil;
nothing is hidden, nothing can hide from you: not
six million bodies of prayer,—mind pure, heart warm with song.

You are He who knows the beginning of Abraham and the days
of the Kingdom,
the Jews of many exiles in song.
And you know their end: that death, that terror beyond all thought,
beyond the moulds of words;
making clear: the time has come to disperse all parcelled words,
all letter combinations
so that they stand in uncombinable isolation
as before
the giving from Mt. Sinai of the Law...

ב: לאלהים באירפה

אמה - אלהים ולך אין ערך ברשיון-משוטט לפי שמך
משעם מפמרי צבאות בשטחי הכבוש הרתבים:
שם גיר-משפכי-הרמב הרמב של ישראל-עדריד:
השמש מאירה ביום עוד ולילה נוגהים כוכבים:
ולמנצח מזמור דם לפעמונים ועוגבים - -

צא צא לשוטט-שם בטוח בין גוים וכלבים ועלבים:
לא יועמו לא ינבחו לא ידקרו. באונם לא יבואו צעדיד:
סרדיטים וכלי רכב וגוים יעברוד עד סופם וחופם.
כדרך עברם את ארץ רחובם ורות היום יצלו של עץ בנופם:

דרךך דרך-ישות-לא-גור אכל - רבת ראות בהמך
ועד מה שמתחת שקבות אדמת מקבר: הפל משתמך
ואין אטום וטמון לפניד: ששה מליונים גופי תפלה ופי דעת חמי זמר מלב:

אמה הירדע ראשית אברהם נימי המלכות, יהודי גליות בגוון - וסופם:
זה המות וזה המגור שעברו כל מדה של משג. שחרגו מדפוס המלים
וקראו: כי בא זמן לפרק את כל התבות צרופי אותיות בגוילים
ולתחוקים לאותיות-אין-צרוף: כלפני ממן תורת הדת מסיני..

כל שריר-ונבון-עוד-בעם עושה ביגונו ואני זה עושה בשני:
מגרת תבות משנים ילדי כתב הנמינה:
איד אין הן עומדות בפני מיטב-הדין בערך מינה
המקפת כל פרט במשפעת שלה של פסיפס המגור:
שלפניו לא היה בגונו כדי-כד-למגור: הלוד ותשד וסגור
את טבעת השכול מסביב-לגונו עד פלות כל מאור
בשבילנו.. באפק רחוק שום משק כנף משי, שום גוון כנור
של ערבי כלילות ברחובנו.. מסביב גיר מקברות
ובארות בקל ונהרות.

צא צא באירפה אלהי ישראל הרואה-הרועה
וספר את הצאן: כמה הם השוכבים בבורות ונגרם אבנים:

All sensible survivors of the people dwell with their grief, while I
must gnash my teeth,
grinding words that are the children of the writ of lamentation.
But the words are not capable of expressing that deep pain when
the need is lamentation
for every square with its item of horror in terror's mosaic.
Never before had our nation known such terror, darkening gradually
and closing
around it, as around a tree, the ring of bereavement; and now
all light is ending. The future holds no rustle of a silken hem, no
violin that sings
on wedding evenings in our street... About us a field teems
with graves and wells of Babylon and the streams.

Go wander about Europe, God of Israel, Shepherd-Seer, and count
Your sheep:

how many lie in ditches, their "Alas" grown dumb:
how many in the cross's shadow, in the streets of weeping,
as if in the middle of the sea.

This is the winter of horror,
of orphanhood's sorrow, and of the fifth bereavement:
everything, everything is covered by the Christian, the silent snow
of the shadow of death,
but not the sorrow, the orphanhood, the bereavement, the mourning,
for we have become, among the *goyim*, ashes and soap—dung for
the dung heap.

You will count the few forsaken ones, those who have survived,
fugitive, whispering.
And they who light the smallest candle of hope in their darkness
will be heartened.

You will not cry aloud in lamentation—
God has no throat of flesh and blood, nor Jewish eyes for weeping.

וכמה הם ששרדו ברחובות הבכות בצל צלב כבמו ים:
זה חרף האימים המדונים היתום והשכול החמישי:
את הכל את הכל כשה שלג צלמות נוצרי חרישי,
אבל לא את הדני את היתום את השכול את האבל:
כי היינו לאפר בגוים, לסבון כובסים ולזבל תבל - -

כמה הם ששרדו, אתה תמנה נטושים בודדים
נודדים מסתודדים

ואשר מדליקים כיסם-תוחלת במקרת מחשכם .. מתעודדים:
ולא תבך בקול רם, כי אין לאלהים גרון בשר ודם
ואין לאלהים שמי עינים, והודיות לבביה ..

בכו תשוב לשמים הרואה-הרועה האלם אחרי הרעיה והראיה
ומלמד הרועים בגדיד:
לא תשאיר באירפה אף בצל מלמד דם על מרחמי המות של יהודיך
בו שכובים עורריך הטובים המתים במסתר ..

פיטו שקר יכול לפיט כי אחרי הפנסך בשמיך
מציית בשחק בעזרת הקשת מלמד הרועים המיטר,
אבל לא כן אני, המביט לתוך החוץ אל גוף הצפור המבטר - -

אני יודע היטב, כי תפח את מלמד הרועים אתך
ותתקפה עדי היום קרב גוג ומגוג ירשינו גוייך,
עדי תתלמט השארתית בכת אשליה של בטחה
ושוב יהיו בתי כנסיות ומתפללים לשמיך
ושוב יהיו חוגי להג ובמות-לנאומים בקתליך
ושוב יהיו שביל שושנים לכופרריך
ואתה תהיה לרועם של כלם - -

ויהודים יתנו בנים ובנות למלך גויים בעולם:
לשבעים לשון - לשונות גידים - תופשות עט, הגה ודנלים:
סוכנים הרועים למלכיות, מפל מין קצינים ותילים:
חולמים ולוחמים ממציאים אמינים מהנדסים ורופאים,
הופכי מדבריות למחוזות וגופים:

And so You will return to heaven, a dumb Shepherd-Seer, after the
shepherding and the seeing,
a shepherd staff in Your hand,
leaving not even the shadow of a slender staff on the death distances
of Your Jews
where Your dead flock lie hidden...

A lying poet can poeticize: that after entering Your heaven
Your useless shepherd staff will shine, a rainbow in the sky.
Not I—who see within the vision the divided body of the bird.

I know very well that You will take the shepherd staff with You,
and wait till the battle subsides of Gog and Magog, who are also
Your peoples, and our inheritors,
till the survivors assemble in the illusion of safety,
and once again there are synagogues, men praying to Your heaven,
societies again for chatter, platforms for speeches,
and again a pathway of roses for Your heretics.
And You will be the shepherd of them all.

And Jews will give their sons and daughters to the Moloch of *goyim*:
to seventy tongues—hands grasping pen, wheel, and banner;
give diligent agents of kingdoms: officers, soldiers;
give dreamers and fighters; inventors and doctors and artists;
those who turn sand into farmland and civilized landscape;
and those performing wonders—even for Albania—with their
mastery of crafts;
give whores as well for brothels and clowns for stages,
dictionary compilers, grammar book sages
for languages still lame,
and spoken by barbarians who cannot write their name.

מפליאי עשה בכל מלאכת מחשבת - אף בשביל חבש ואלבן:
ואף זונות בשביל קבות ואף מקיונים בשביל במות:
אף מחברי מלונים וספרי דקדוק לשפות שעורן עלגות ועממיהן אינם עוד
יודעים צורת האותיות ..
ויקוי בנו גם נאמנים ומסורים לכל אשר-לא-שלנו-מלך:
אף לתרבות אלה עמים שרצחו ונרשו בתינו וכל בם:
ועל אבלנו הנזעי יעלה אזוב .. על היגת דעת שכול עם-
איש-במוני בלבדו יבוא בעטו-בידו
לבכות אבל זה מאוב, כפקדו תמיד אבל גזע קדמון
מיזם טישוס אדמון:
אנשהו בענו-לקריעה שצא נשם אדיר בלוי גערותו
אשר ישמע לי אני, יטש אביו ואמו רעי שחוקו ונערותו
מחולות וקליעת ורים -
וילך בקו שירי למעונות אריות ותרני נמרים.

And there will be among us those loyal and dedicated
to all that is not ours; to the cultures that murdered us,
inherited our houses and all that they contained.

And moss will cover our racial mourning, and the sadness be hidden
of the knowledge of our people's bereavement.

Only a man like me will come with his pen in his hand
to bewep this moss-covered mourning, remembering always
the sorrow since pagan Titus' days
of an ancient race.

My rebuking pen, ripping the clouds apart,
shall make a flood descend!

Who listens to me will forsake his father and his mother and his
friend,

he who shares his laughter and she who shares his heart,
the girl of dances and the woven wreaths—
and he will take the path my poem traces
to the lair of leopards in the mountain places.

לא נדמינו לכלבים בגוים... כי זה כלב אצלם ירחם
 ילטרף ויש גם שינשק מפי גוי, כי כולד
 תמודד בביתו יפנקוהו וקשש בו תמיד
 ובמות כלב זה, מה מאד יאבל עליו גוי

לא הובלנו כצאן לטבחיה בקרונות רכבות
 כי כצאן מערעע הובילונו למו כליה
 דרך כל הנופים היפים באירופה...
 לא כלצאנכם עשו הגוים בגווננו:

בטרם שחיטה לא עקרו את שני הצאן:
 לא משטו מזופם את צמרם באשר לנו עשו:
 לא דחפו את הצאן אל האש לעטות אפר מן חי
 ולזרות את האפר אל פני הנחלים וביבים...

היש משלים עוד לזה אסוננו שבא לנו מידם?
 אין עוד משלים. (כל המלים צאלי צללים) -
 ובזה הבטוי הפחדיד: אין עוד משלים!
 כל ענוי אכזר שיעשה בו אדם בארץ גויית לאדם
 ידמותו הבא להמשיל: הוא ענה כיהודי.
 כל מגור כל וועה כל בדידות כל עגמה
 כל בקנה הומיה בעולם
 יאמר הפמשיל: זה משל מן המין היהודי.

אין שלם לאסוננו כי מדת הקפו הוא עולם:
 כל תרבות מלכות הגוים עד שיאפה - בךמט
 וכל מצפונה - בבקיני.

ואם יש עוד תשובה-טהרה לנוצרי עולם זה -
 היא: ודוי: הם חטאו. הם רוצים את התסוד הקאב:
 להיות יהודים ובגורל יהודי: תמיד סנה...
 מני מלך על כס ועד האפר בשדה:
 להעלות על תרנם דגלו וסמלו של דוד

[III] NO OTHER INSTANCES

We are not as dogs among the gentiles: a dog is pitied by them, fondled by them, sometimes even kissed by a gentile's mouth; as if he were a pretty baby of his own flesh and blood, the gentile spoils him and is forever taking pleasure in him. And when the dog dies, how the gentile mourns him!

Not like sheep to the slaughter were we brought in train loads, but rather— through all the lovely landscapes of Europe— brought like leprous sheep to Extermination itself. Not as they dealt with their sheep did the gentiles deal with our bodies; they did not extract their teeth before they slaughtered them; nor strip them of their wool as they stripped us of our skins; nor shove them into the fire to turn their life to ashes; nor scatter the ashes over sewers and streams.

Where are there instances of a catastrophe like this that we have suffered at their hands?

There are none—no other instances.

(All words are shadows of shadows)—

This is the horrifying phrase: No other instances.

No matter how brutal the torture a man will suffer in a land of the gentiles,

the maker of comparisons will compare it thus:

He was tortured like a Jew.

Whatever the fear, whatever the outrage,

how deep the loneliness, how harrowing the sorrow—

וכתבת שדי לחקק במשקוף בתיקם:
ולהוציא התרפים מבתי פלחנם הניפים:
ולהעמיד ארון קדש בלב הוֹסְמִינְסְטֵר הרם:
בנוטר-דום בסנט-פטר בכל דביר ונהיכל הנשוא:
ולהתעטר בתפלין ולהתעטף בטלית ולקנים
כל תרניג המצוות בחמדות - ולשתק:
שלא לטמא שפתותם בלשונם הרמית..
אולי יטהר אז דמם - והיו ישראל.

ואם לא בן יאבו בקלוא הכרת ישותם.
והם ילכו כלקחם בדרך וטון ונצרות
חית בר בדמם
באפל-יעריות-לא-כחוד-ליל-חיות במהותם
ומלבר - דמיות מנומסת הדר כנסיות חגי פאר
אמנות יפת תאר הלת ראש פרחי זר,
פלאי המעט של גאוגי המח בנהם לא יצילום
מטהלך אימים אלי תהום
עם נצרות ירושלמית שבו עם מניח שבו
אשר וטון לא עכל והיא הפכה בכל בטון בהם
למאכל זבח מת ולשקוי מרעלה בכל פח
והדעת והפצפון צוללים באדם העולה
וכל משגי הרחמים המומים אנב כד... כאצל פועלי גרדום:

לוטן אל הער אל השפור והמקדם
אל צלי-אברים-מן-חתי שותמי דם
או לסיני, ללוחות הברית, לאלהי ישראל.

וטון ונצרות הם בסוד האסון אין עזעת מבל.

no matter how loud the weeping—
the maker of comparisons will say:
30 This is an instance of the Jewish sort.

What retribution can there be for our disaster?
Its dimensions are a world.
All the culture of the gentile kingdoms at its peak
flows with our blood,
35 and all its conscience, with our tears.

If for the Christians of this world there is
the repentance that purifies,
it is : confession. They have sinned.
They desire *the grace, the pain:*
40 *to be Jews with a Jewish fate: the thorn bush without end—*
from the king on his throne to the peasant in the field:
to raise on their staff David's banner and sign;
to inscribe the name of God on the jamb of their doors;
to banish their idols from their beautiful houses of prayer;
45 to place the Ark in the heart of soaring Westminster,
in St. Peter's, in Notre Dame, in every high house of God;
to wrap themselves in prayer shawls;
to crown themselves with the phylacteries
to carry out strictly the 613 commands—and to be silent:
50 so as not to pollute their lips with their language soaked in blood.
Perhaps their blood will then be purified, and they be Israel.

If they do not desire this with their being's full awareness,
and if they go their way—the way of Wotan and the Christian way—
a wild beast in their blood,
55 in the still-living-forest, night-of-beast, darkness of their heart—
then not the facade

of their courteous religiosity, the majesty of their churches,
their splendid festivals, their handsome art work,
head-halo, flower garland,
60 not the wonderful achievement of their best minds,
will save them
from the terrible passage
to the abyss;
not with a Jerusalem Christianity,
65 with such a Bible
that Wotan has not been able to digest,
so that Christianity turns in each of their bellies,
into a dish of dead sacrifice;
in every mouth, into a poisonous wine.
70 Wisdom and conscience sink within those rising vapours;
all notions of compassion
(as with the journeymen of scaffolds)
are confounded.

Either Wotan, the forest, the spit, the axe,
75 the roasted, bleeding limbs of the living;
or Sinai, the Tablets of the Laws, the God of Israel.

Wotan and Christianity are the secret of the disaster!
The world does not know.

[IV] THE JEWS AND THE BEAST

The feeling:—God, Father in Heaven, gracious Lord and Defender,
on the wheel of time between twilight and twilight—
doesn't exist in the heart of a beast,
doesn't exist in the beat of its heart.
Because its fate in the beautiful world is—to be killed;
although not given the knowledge of its fate,
but possessed of the knowledge of fear.
And it isn't its body that casts a shadow,
but the constant fear that is its shadow.
It trembles at the shadow of itself;
nor is its sleep secure.
This is its whole existence in the world.
In this it resembles a Jew in the world.
This is his fate when the gentiles attack him.
Melancholy comes with the ripples of wind;
with the trembling of fish in river waters;
with the gathering of clouds over trees of the forests.
Shivers of fear with every rustle, knock, or cry,
from every side, from every human tread.

There is no man in the world so sad as a Jew in the evening,
and none so sad as a beast in the evening...
and there is no man like a Jew who weeps and cries out
in the fear of his dream in the night—

God is not the beast's gracious Lord and Defender;
therefore it is killed
thus, openly, a murder sanctioned,
to the wrath and the joy of the killer!
And in this the Jew in the world resembles it.

די תיהודים תיפים ותמיה

הרגש: אלהים אב בשמים. מיטיב ומגן
בגלגל תומן בין דמדומים לרמדומים.
אין בלב התמיה.
אין ברפס לבה.
כי דין גורלה בעולם היפה: להרג.
ואף כי דעת גורלה לא נתנה בה.
אבל דעת הפחד בה יש.
ולא גופה מטיל צל.
זה פחד-תמיד הוא צלה.
מצל עצמה היא נרערתו
אף שנתה אינה שנת מבטחים.
וז כל ישותה בעולם.
ובכך היא דומה ליהודי בעולם.
בו דין גורלו בקום עליו גוי.
עגמת נפש באה עם אדנות רוחותו
עם רעידת דגים במימי הנהר;
עם כנסת עננים על צמרות יערים.
צמרמרות הפחד מכל רשרוש ונקישה ותמיה
מכל עבר. מכל שעל אדם..

אין איש בעולם פה עצוב כיהודי-לעת-ערב.
אין פתיה עצובה לעת ערב..
ואין איש בוכה וזועק כיהודי
מפחד חלומו בלילות - -

אין אלהים לתמיה מיטיב ומגן.
על כן היא נהרגת
כדי בגלוי בהתרה.
לזעם ולחרות תהורגו.
ובכך לה דומה תיהודי בעולם.
והוא הן גלה אלהים בעולםו
בגורל תמיה - יהודי..

Yet it was he who discovered God in the world!

In the fate of the beast—the fate of the Jew...

But in his heart a multitude of feelings, the warmest idiom,
a combination of precious letters notated for prayer,
a taste of honey and milk in his mouth from the song of his king,
the good longing,
the lofty prayer,
the warm tear
that purifies...

And there was a god who was a father, prodigal of mercy and power;
a shield; and full of grace
as if it were possible to say that the half light of morning and evening,
and the whispers of the shining ones round the height of the world in
the sky,
no longer bear witness to the existence of God.

Did my dead, did my incinerated know, when they stood before the
goy before their death,
that their whole life till then between twilight and twilight
had been utterly betrayed
through a fantasy of faith, more powerful than the knowledge of
knowers,

in which longings put on branches, put on wings, and struck
enormous roots
to the depth and width of their bodies?

Did my dear ones know that Jews have no father in heaven to defend
them,

as they have no defending armies and fortresses on earth?
that vain was the good longing,
vain the warm tear
and the lofty prayer,
vain the combination of precious letters notated for prayer
in summer and winter and spring

אבל בלב המון רגשות מיטב נוב
צרוף אותיות יקרות בטעמי נגינה.
טעם דבש וחלב משיר מלכו בחכו.
הכסף הטוב.
התפלה הנעלה
הדמעה החמה
המוזכרת..

והנה אל שהוא אב רב רחמים און מגו ומלא חסד..
וכאלו אפשר להגיד: שדמדומי שחרית וערבית
ולחישת הנוצצים סביב נבהות העולם בשמים
אינם עדות עוד עקשו לישות אלהות?
הנדעו הרגוי ושרופי, בעמדם בפני גוי לפני מות,
שכל מיהם עדי או בין דמדומים לדמדומים
היו בתכלית מרמים
בגין דמיון אמונה, שהוא עו מדעת יודעים.
שבו התענפו התכנפו והכו טרש אדיר
כסופים לעמק ולרחב גופים?
הנדעו או ימירי, שאין ליהודים אב מגו בשמים.
כבלי מגו צבאות ומבצרים על הארץ?
שבכדי הנה הכסף הטוב.
בכדי התפלה הנעלה.
הדמעה החמה.
בכדי צרוף אותיות יקרות בטעמי נגינה
באביב בשני ובחורף
כל מיהם בעולם? --
הנדעו שהם בגורל החיה?
אי לשון מבטאת וענת דעת-ו לפתאם בעולם
ברגעים האחרון לפני שאולם --

אך - חכי כמעט רגע בת שירי האמולתו
לא כד.. לא וענת דעת זו היא עמר הנועה?
כי - אשיריה, חמיה! אומר המשורר ש טעה..
מימיו לא הובלת בידיעה לגרם כיהודי?
מימיו לא צו לך הורגנו לחרות בעצם בפניו
בור מקר לעצמו?

מימיו לא נדחפת למסרפות עם אמו ואביו ונרעדו
אשיריה, חמיה, כי הי לך חורים, יערות לסתר
ופנת מבטחים בבתיים!

all the days of their life in the world?—
Did they know that theirs was the fate of a beast?
What language can express the horror of this knowledge suddenly
there in the world
in those last moments before Hell—

But my unhappy Muse,
not this... not this horrifying knowledge is the essence of horror!
"You are happy, beast," says the poet who is wrong.
You were never—like a Jew—led to the scaffold fully aware!
You were never ordered by your murderers to dig with your own
hands
a grave for yourself!
You were never shoved into the crematories with your mother and
your father and your children!
You are happy, beast, because you had woods and holes to hide in,
and safe corners in houses!
But not the Jews,
who resemble the gentiles in the shape of their bodies, in their clothes,
in the color of their white skin,
in the red of their blood...
They didn't have a wood to escape to, a tree for shade, a hole to
hide in!
The cats of the Jews and the dogs of their yards,
the birds on the roofs or in their nests,
the buzzing flies and the butterflies
remained after them,
and the Jews—do not exist!

ולא כן היהודים.
הדומים לגויים בתבנית הגוף בלבוש ובצבע עורם הלבן
ובאדם דמם..
למה לא ישר סתרה, לא עץ לצל, לא חור למחבואו
חטלי היהודים וכלבי הצרם
הצפרים אשר בגנם או מגו
הזובגים המזומזמים והפזפרים
נשארו אחריהם
והיהודים נ - אינם!

ה: אלהים וגו'יו

לא בקדי לא-הרימו ראשם יהודים נאמנים
למד בעינים גבהות מתדרלות
ולעזו בפינים בן: של מעשי גבלית וכל גלף-
בנקנים בצלן עברון יהודים נאמנים-
לא בקדי, לא בקדי!
עקשו זאת נדע אל נכון.
משם-מתוכן יצאו האומים ובאנו --

לו ירד אלהים באירפה על ספי מתדרלות
ושאל בנקנסים שם, נוצריה, לתפלה ולהלל-לו.
'-אי הם יהודי שהיו כאן?
אינני שומע קולם בשמים.
לבן באתי הלים לתפושם..
איך גרמו כלם לפתאום?
להיבן נעלמו פה כלם?
אם היתה הודעועות אדמה-
איך הם נבלעו בה ואתם מימים?
ואם באו חיות יער לטרף ואכלו רק בהם
ואתם נשארתם.. התקמו החיות?
לקבודי הקימתם בעיר מתדרלות פאר
ואם לשמי, הו אלהים שלכם על ספים?
היכן יהודי שהיו פה? -'
ואמרו הגוים בלי פחד אני לאלהים:
'-היו גרמנים פה ואנחנו אתם בעצה:
הרגנום.. את כל יהודיך משך עד זמן!
הרגנום בכל מיני אימים עד היות המערה
אחריהם, באחרי כרת יער.
אנחנו שנאנו אותם פה הרבה בשנים.
עוד מיום באוך על העלב.. פשר-נוסטר!
אנחנו חשבנו כי מאד משנאם גם אמה.
כך למדונו אבות וקמרים וספרים מילדות
וגם ראינו, כי לנו נמת שדות וטררה

[V] GOD AND HIS GENTILES

It wasn't for nothing that Europe's faithful Jews
did not raise their heads
to study with their eyes the pride of her cathedrals,
the beauty in them: arch and spire and carving.
As if seared by their shadows the faithful Jews went by them—
not for nothing, not for nothing!
We know this clearly now.

From within them the horrors came
and came upon us.

If God in Europe should descend
to the thresholds of cathedrals
and ask His Christians, those who enter there
to pray to Him and praise Him:
"Where are My Jews?"

I do not hear their voices in the heavens,
and therefore have I come to seek them here...
What is the meaning of their sudden silence?

Where have they disappeared?
Has there been an earthquake?
How is it then

That they've been swallowed up and you survive?
And if the beasts came from their forest to devour men
and ate them only, sparing you
are they then so wise?

You have raised up in the city to My glory
splendid cathedrals—

and if in My name you have raised them,
your God stands on your threshold.

Where then are My Jews?"

The gentiles would answer fearlessly:

ועליהם לא ספּת שחקים.
הם הפּקר. הם בּזויים. הם מדרס.
והנה בא הזקמן ואמר: נביים קרבכם
היהודים.
הבה נשים להם קץ.
והנה הוא הקץ. פטר-נוקסטרו!

הביים בנוצריי אלהים אז
ונשעו בגבו אל השער
ואין קול ואין דבור.
וראוהו הנזיים פי ברמות יהודי הוא:
פאת-פרע וזקן קרעמה לפניו
ואותו עינים יהודיות..
ותמדרלה ברמות בית כנסת..
ואין עוד הצלב במבוא..
ונהמו נהימה הנוצרים כחיות הנער:
- עוד נשאר יהודי בתוכנו?
עוד עומד בעירנו בית כנסת?
האי, האי, הבו אש, בחורים! הבו אש!
כדי נפּט הביאוו כשיל וכלפּותו

"There were Germans here and we saw eye to eye.
We killed them. All your Jews,
old and young alike!
We killed them, sparing them no horror,
until they left a space,
as the felling of trees in a forest leaves a clearing.
We had hated them for so many years,
ever since you were nailed to the cross, Pater Noster!
And thought You hated them as much.
Thus, from our childhood, had we been taught
by father, priest, and book.
We saw as well that You had given us field and rulership,—
them, not even the shelter of the sky.
They were the vulnerable. The despised. The to-be-trodden-on.
And then the German came and said: "Among you there are many
Jews.
Let us make an end to them.
And this is the end, Pater Noster."
And then, leaning His back against the gate,
God would look at his Christians—
voiceless, speechless.
And the gentiles would see in Him the likeness of a Jew:
wild ear-locks, a beard like a mane before Him,
the very eyes of a Jew;
and see that the cathedral resembled a synagogue,
and that there was no cross now at the entrance.
And the Christians would roar like beasts of the forest:
"Is there still one Jew left among us?
Does a synagogue still stand in our city?
Hey, boys, let's start a little fire.
We'll need kerosene, crowbars, axes."

Translated by Robert Friend.